

ESTIU A LA MAR

Rocio Orrico. 2n A

Arribaren a l'escola de la mar d'aquell poble el qual no recorde molt bé el seu nom. Era un diumenge calorós del mes d'agost. Devien ser les cinc de la vesprada. Pere i Joan exploraven l'escola, quan de sobte s'escoltà una veu per megafonia; hi havia una reunió per repartir les habitacions.

Els dos amics entraren a la sala de reunió, hi havia molta gent, sobretot jóvens, i ells s'assegueren en dues cadires del final de la sala i escoltaren. Després de mitja hora de reunió, una vegada repartides les habitacions, baixaren a sopar, i es gitaren al llit, demà els esperava un dia dur, havien d'eixir a navegar.

A les nou del matí següent, ja estaven desdejunats i preparats per a navegar. Ells estaven a la categoria de "L'equip", un vaixell de veles on navegaven dues persones. Pere i Joan baixaren per les escales que conduïen fins als vaixells, i esperaren els altres. Al cap d'uns pocs minuts, arribaren dos professors que els explicaren com hissar les veles i els ensenyaren els noms dels caus, les parts del vaixell i seguidament assignaren les parelles per navegar.

Els dos amics esperaven anar junts, però, en canvi, això no va ser així. A Pere li tocà amb Francesc, un xic molt simpàtic de 14 anys, com Pere, de qui es va fer amic de seguida i estigueren parlant tota l'estona. A Joan, en canvi li va tocar amb Laia, una xica de 15 anys, un més que Joan. Laia era d'estatura mitjana, prima, amb una pell fosca per prendre el sol, uns ulls blau cel preciosos, i uns cabells marrons clars. Tota ella era una bellesa, o almenys, això era el que pensava Joan.

Isqueren del port i feren unes voltes per la mar seguint les indicacions dels monitors. Tot el món reia, parlava, es tirava aigua i s'ho passava genial, en canvi, Joan i Laia només parlaven per comentar algunes maniobres, i quan Laia preguntava, Joan responia amb vergonya, i a vegades se li travaven les paraules quan intentava fer una frase llarga. Al cap de dues hores navegant, entraren els vaixells a port i anaren a menjar.

Pere, que ja havia fet molts amics, els presentà Joan, i tots dos es varen incloure a la colla on, entre altres, també estava Laia. En el menjador tot el món parlava, sobretot Pere, que no callava mai, en canvi, Joan, com de costum, no deia una sola paraula i a vegades mirava Laia per veure què feia. Estava clar, a Joan li agradava. A l'hora de navegació, per la vesprada, serien les mateixes parelles que les del matí les que anirien juntes, així que no perderen molt de temps a port i una vegada a la mar feren una travessia per la platja.

Aquella vesprada, feia molta calor, però en canvi, el vent era molt fort, i per no tindre complicacions navegaven d'empopada, un rumb pel qual el vent ve per la popa del vaixell. Tot i que les veles estaven completament soltes per poder anar més ràpid, avançaven molt lentament i el vaixell únicament es menejava gràcies a les ones. Laia s'ocupava de les veles, i com en aquest rumb no s'havia de fer res, estava asseguda a babord, agafada del trapezi, per escorar el vaixell i poder anar més ràpid. Estava molt guapa, amb els seus cabells marrons aclarits pel sol, aquell biquini verd clar i el jupetí salvavides.

El primer dia de navegació va ser esgotador, i així va anar passant la setmana. Es desdijunaven, navegaven, dinaven, tornaven a navegar, i de vesprada, o bé feien unes activitats organitzades per l'escola o anaven a pegar una volta pel poble fins que es feia l'hora de sopar, i després, feien una passejada nocturna, comentaven com havia anat el dia i cadascú contava les seues aventures. Ja hi havia una confiança total en el grup, inclús entre Joan i Laia.

El tercer dia de navegació es convocà una breu reunió on anunciaren que cinc dels components de l'equip tindrien l'oportunitat de fer les classes restants, per acabar la setmana, a bord d'un creuer, un gran vaixell de dues veles com *l'equip*, però conduït per un gran timó. Els cinc afortunats haurien de saber molt sobre navegació, perquè era una feina importat i molt difícil, així que els professors digueren que Francesc, Pere, Joan i Laia serien els afortunats i a més inclourien Clara, la millor amiga de Laia. Aquesta proposta va ser acceptada per tots, així que després de la reunió anaren amb el professor de creuer per començar a navegar.

El creuer era gegant i els cinc amics es veien incapaços de tripular-lo, però finalment s'adonaren que era possible. El professor, Lluís, els explicà totes les parts del creuer i algunes maniobres que haurien d'utilitzar per navegar. De vesprada, després de dinar Francesc, Pere, Joan, Laia i Clara s'endinsaren a la mar. Estaven un poc nerviosos i espantats, però gràcies al que ja sabien i a l'ajuda de Lluís aconseguiren navegar.

El quart dia per la vesprada tot el món de l'escola ja estava fent el seu equipatge, perquè només quedava una nit i un dia de navegació, l'últim, en el qual per la vesprada s'entregaven els diplomes. El cinqué i últim dia, de matí no feia molt bon oratge, el cel estava negre i amenaçava pluja. Aquell dia per seguretat només isqueren a navegar els 420 i el creuer. Els cinc amics varen eixir del port a les nou i mitja del matí, corria un vent fort que menejava el creuer acompanyat per les grans ones que colpejaven contra ell. A l'eixir no tenien una altra opció que agafar el rumb de cenyida amb les veles el més caçades possible, era un rumb fàcil de mantindre, però prou perillós, ja que anaven massa ràpid. El creuer anava descontrolant-se, havien de canviar de rumb, així que optaren pel de través, per reduir la velocitat. Joan conduïa el timó, Clara i Laia s'encarregaven de les veles, Francesc i Pere havien d'aixecar l'aigua del vaixell i Lluís donava ordres. El vent empenyia les veles amb força i la botavara anava d'un costa a l'altre escorant el creuer. Els cinc amics i també Lluís estaven espantadíssims. Després d'una estona navegant

tenien tres pams d'aigua a la banyera del creuer i pareixia que s'afonaven, a més a més, Laia caigué a l'aigua per un colp de la botavara de la vela major.

Lluís duia el timó intentava i conduir el creuer proa al vent per poder parar-lo i rescatar Laia que estava a tres metres. Clara intentava que Laia poguera salvar-se llançant-li una corda però estava massa lluny, era impossible. El vaixell no responia, l'única opció que tenien era deixar-lo que anara on el vent el duguera, però no podien deixar allí Laia, així que decidiren que Lluís nadara fins on ella estiguera, per poder rescatar-la i tornar-la al vaixell. Així ho van fer, però Lluís no aconseguia trobar Laia enmig de la tempesta, pareixia que l'havien perduda, però finalment la trobà, jeia com morta recolzada en una de les roques properes al port. Lluís la pujà al vaixell; el que pareixia una gran aventura a la mar s'havia convertit en una tragèdia.

Al cap d'una estona navegant, el vent va disminuir i pogueren navegar tranqui-lament, així que tornaren a l'escola. Ningú digué res en tot el viatge, cadascú s'ocupava de la seua feina. Amarraren el vaixell a port i anaren a terra ferma donant gràcies de ser encara vius. Tots llevant de Joan que restà al vaixell al costat de Laia plorant, pensant que estava morta, i finalment li va donar un petó i li va mussitar a l'orella, t'estime. Però Lluís havia avisat al port per ràdio que tornaven amb un ferit —encara que ell també pensava que Laia estava morta— i un equip d'urgències pujà al vaixell. Primerament, ells també s'esglaiaren en veure el cos de Laia, però finalment i després de molt esforços pogueren reanimar-la. Joan no ho podia creure i encara que mancava molt perquè Laia estiguera bé del tot, per a ell això ja era prou. Després de totes les angoixes i totes les desventures, els cinc amics romanien junts i el que era encara millor, vius.

EL MILLOR REGAL, NO EL MÉS CAR

Xavier Ruiz. 1r B

Us vaig a contar la història d'un xiquet ros, amb el pèl rutillet i la cara redona com un plat, que vivia amb una família de classe alta a l'est de Meliana. El pare del xic se n'havia anat de casa quan ell era molt xicotet per culpa de la mare i per això la mare li consentia tota mena de coses que passaren pel cap del xiquet.

Ho tenia tot, absolutament tot i encara en volia més. Tenia la Wii, la Playstation 2, la Playstation 3, la DS, la PSP, un ordinador, una bicicleta de professional, i tot el que un xiquet d'11 anys poguera imaginar. Però ell no era content. Volia més enllà del que estava a la venda a les tendes.

Per aquestos Nadals, el xic havia demanat una cosa més o menys assequible: un gos. Sa mare estava prou contenta que no hagués demanat una nova consola. Aleshores li digué:

-D'acord, el dia de Nadal anirem a la protectora d'animals i agafarem el que tu vulgues.

I el xiquet esborrà el somriure de la seva cara:

-No, no, mare, tu no m'has entés bé, jo vull un gos d'una tenda d'animals, no un d'eixos "xuxos" de la gossera.

-QUÈ!! m'estàs dient que vols un gos d'aquells que valen més de mil euros???

El xiquet assentí.

-Res d'això, o un de la protectora o un de peluix!-li replicà la mare-.

-Vaja mare que tinc!! Estic molt enfadat amb tu -cridà el xiquet- Vaig a fer una volta amb la bicicleta pel parc.

-D'acord, a vore si se't passa el cabreig...

I el xic isqué de casa amb la seva bici de professional a pegar una volta al parc. Primer passà per casa de la veïna, després per la tenda de videoconsoles que tant visitava i després pel quiosc, on va fer una xicoteta parada i finalment per la tintoreria on sempre anava sa mare a deixar els seus luxosos vestits. Quan arribà a la porta del parc, es va recordar de sa mare, de com se sentiria ara i va pensar que d'ací una estona tornaria a casa i li demanaria perdó. També intentaria convèncer-la per tal que li comprara el gos de la tenda i no que l'acolliren de la protectora, és clar.

S'ho passà molt bé al parc, tan bé que es feren les 20:30 de la nit i el xic encara estava allí, jugant amb dos xiquets més i fardant del seu pantaló nou.

Quan els dos xiquets se n'anaren i es quedà sol, se'n recordà una altra vegada de sa mare:

-Quina mala contestació- pensava el xic- Sóc un poc maleducat...

I tant de pensar en sa mare que prengué el camí equivocat i acabà de nit en els camps del poble. Tenia molta por i estava preocupat perquè sa mare estaria buscant-lo pel poble.

De sobte, va escoltar un soroll a les seues esquenes, era un gos vell i ple de puces que pareixia haver estat abandonat per algú ja feia algun temps. El gos s'acostà a ell i començà a olorar-li la butxaca, de la qual cosa el xiquet va deduir:

-És clar! Les llepolies!

I li'n va donar dos al gos.

De sobte el gos començà a caminar primer i després a córrer cap a dintre del poble i el xiquet el va seguir a tota pressa per carrers, carrerons i avingudes, i al cap d'uns cinc minuts el gos va aturar-se i quan el xic mirà enfront:

-És increïble, impressionant, al·lucinant!!

Estava davant de sa casa i sa mare estava mirant-lo per la finestra quasi plorant perquè el seu fill no anava a tornar. Tot corrent la mare obrí la porta i li donà una forta abraçada al seu fill.

- Està bé fill meu, et compraré un gos de la tenda- digué la mare-.

- On vas a parar mare? Jo preferisc un gos intel·ligent i vell a estúpid i jove, després d'açò, sí.

- Com tu vulgues però primer haurem de llavar-lo.

- Estic completament d'acord.

I el fill i la mare tingueren el regal de nadal desitjat. I el gos també. A ell, li feren el millor regal de la seva vida de gos: Una família nova, que el volia i, el més important, que li donava de menjar tots els dies.

ELS GUARDANS DELS SOMNIS

Carme Alegre. 1r B

Això era i no era una xica anomenada Maria. Era una xica d'estatura mitjana, ulls clars i uns bonics cabells castanys, que quasi sempre els duia arreplegats en un cua. Era d'idees clares. Si volia una cosa ho aconseguia, però era un poc insegura a l'hora d'elegir. Vivia en un pis al centre del poble amb els seus pares, un germà major que ja estava a la universitat i el seu germà petit, Ferran, que cursava primer de primària al col·legi al que Maria havia assistit fins a la seua arribada a l'institut.

Maria feia 1r d'ESO a l'institut del poble i tenia molt bona reputació. Tenia molts amics tant a l'institut com al poble. Maria durant el dia era una xica com qualsevol altra, acudia a l'institut i feia les seues extraescolars de vesprada, però a la nit era la quarta defensora dels somnis.

Maria tenia als peus del llit un portal que la duia a un passadís que duia a una sala enorme on estaven connectats altres deu túnels d'altres deu llits d'altres deu nens i nenes d'arreu del món. Cada nen representava una hora de la vesprada i la Fada de la Nit representava les dotze. Aquests nens tenien dos dons, vore en la foscor i no necessitar dormir. Cada nit es reunien en aquesta sala tan gran i combatien les tenebres que intentaven fer-se amb els somnis dels nens i nenes que hi ha arreu del món. Cada vegada que combatien les tenebres i eixien triomfant, simplement els somnis dolents es convertien en somnis en blanc, que és quan no recordes el que has somiat. Cada vegada que tens un malson és que els onze guardians han perdut la batalla.

Això es deu que els guardians no estaven ben preparats o que un d'ells no havia acudit a la batalla.

Això és el que va passar amb Maria. Ja s'havia fet major i ja començava a eixir amb les amigues algunes nits. El portal que la conduïa a la sala gran s'obria d'onze a onze i mitja de la nit,

i ella algunes vegades arribava molt més tard i no podia acudir a la batalla ja que el passadís es trobava tancat.

Un dia que no va eixir amb les amigues i es gità prompte pensà que havia de parlar amb la Fada de la Nit, que era la cap del grup, i disculpar-se per les seues faltes d'assistència continuades. La Fada li va dir que podia deixar de ser una defensora dels somnis, si ho preferia. Maria, va dir-li que s'ho pensaria.

Maria no volia deixar les amigues i amics que havia fet durant el temps que havia estat actuant com a defensora dels somnis, però tampoc volia deixar de eixir amb les seues amigues de classe. Amb tot açò no sabia què fer. Podia demanar a la Fada de la Nit una "substituta" per a les nits a les quals no podia assistir, però això seria una manca de responsabilitat. Estava confusa i no sabia què fer perquè no volia perdre cap de les dues coses, encara que ben mirat el lloc de guardiana estava condicionat, ja que si el deixava tots els nens i nenes d'arreu del món tindrien malsons.

Una nit quan tornava d'estar amb les amigues va escoltar uns plors. Era el seu germà petit, Ferran, que li contava als pares que havia tingut un malson. El nen deia entre sanglots que al seu somni hi havia una serp molt gran que destruïa la ciutat i es menjava a tothom. Els pares intentaven consolar-lo però Ferran no podia contindre el seu plor i la seua por. No li agradava gens escoltar el seu germà plorar pels malsons. Això va entristir Maria, i va pensar que això mateix devia estar passant amb molts més infants. Després pensà en els seus amics guardians, no es mereixien perdre davant les tenebres per la seua culpa. Per tant, deixar el càrrec no era una bona idea, era una irresponsabilitat.

Ara ja sabia la resposta que anava a donar a la Fada de la Nit, però hauria d'esperar a la nit següent ja que eren les dotze menys quart i el portal ja estava tancat. A la nit següent quan arribà a la sala i es trobà amb la Fada de la Nit li comentà la seua idea. Es quedaria com a guardiana dels somnis. La Fada de la Nit va agrair la seua elecció ja que després de tot s'havia demostrat que encara que només faltara un membre del grup tot fallava.

Respecte a les seues amigues va pensar que quedaria amb elles en un horari que li permetera tornar a casa a temps de passar pel portal per poder salvar uns quants somnis.